

gjørenheden i Kommunerne er nok saa stor, ere disse Understøttelseskassaber dog langt fra i Stand til om Vinteren at afhjælpe al den Trang, der er til Stede; der vil altid være en Del Arbejdsdygtige, som de ikke ere i Stand til at hjælpe. Det er derfor en Selvfølge, at naar disse Kasser fik Statens Penge, vilde de anvende i det Mindste en Del til at hjælpe dem, som de ellers maatte afvise. Det kunde ikke være Andet. Man vilde komme til Bestyrelsen og sige: den og den har faaet, maa jeg ikke ogsaa faae. Det er Noget, som følger af sig selv. En Del vilde maatte nok blive gjemt til Arbejderne, men selv da vilde Pengene ikke altid komme dem til Gode, som de helst skulde. En Del Arbejdere vilde nok faae Hjælp. De vilde komme, og melde sig selv, navnlig de mindre gode Arbejdere: men de flinke, dygtige Arbejdere, som sætte en Værdi i at hjælpe sig selv — og man maa ikke tro, at Arbejderne blot være Sky for at gaa til Fattiggassen, nei, mange Arbejdere, som lide Nød, ville dog ikke gaa til Velgjørenhedskassaberne eller de Fattiges Kasser — ville holde sig tilbage og ikke søge Hjælpen. Den vil, for saa vidt den kommer Arbejderne til Gode, meget let tilfalde de mindre gode Kræfter. Dette er Ulemperne ved Forslaget, saaledes som det foreligger, Ulemper, som man i det Hastværk, hvormed man har sat Bestemmelsen ind i Lovforslaget, ikke har tænkt tilstrækkeligt over. Det er Noget, som ligger i Forholdets Natur, og som man ikke kan afværge. Hvis Staten lader udføre Arbejde, kommer Hjælpen Arbejdsklassen til Gode; men naar man lader et Pengebeløb fordele gennem Bestyrelserne for de Fattiges Kasse og for Understøttelseskasserne, vil Følgen til Dels blive den, at Pengene ikke kommer Arbejdsklassen til Gode. Derfor — foruden af principielle Grunde — vil jeg af de anførte Grunde ikke kunne indlade mig paa den foreliggende § 7. At gaa hen og kaste en Million bort uden at faae Noget derfor og saa endda give Pengene ud, saaledes at de ikke komme de Personer til Gode, som man i Virkeligheden har havt for Nie at hjælpe, det kan jeg ikke være med til. Derimod kan jeg, skjøndt jeg ikke lægger stor Vægt paa det, være med til at tilstaa Laan til Kommunerne, enten det nu skal være for, som § 1 bestemmer, at sætte Arbejder i Gang, eller det skal være for at sætte de Fattiges Kasser og Velgjørenhedskassaberne inden for den Gyde, som Kommunerne have, i Stand til at give flydligere Understøttelser for at modtage disse Laan.

Carstensen: Det er udelukkende paa Grund af en enkelt Bemærkning, der fremkom fra det ærede andet Medlem for 1ste Kredts (Clausager), at jeg har bedt om Ord. Det ærede Medlem yttede, at det var Arbejdsgiverne, som være Skyld i Struerne eller Strikerne og Arbejdsnedlæggelserne. Saadanne Ytringer ere vi saa vant til at høre. De staa i Analogi med den ofte fremkomne Udtalelse om, at det er mine Meningsfæller og mig, der ere Skyld i, at der visnes i det andet Thing. Der er fuldstændig Analogi mellem den nævnte Opfattelse og den almindelige, gængse Udtalelse om, at det er Høire, der fremkalder Visnepolitik; men jeg tror just derfor, at det kan lønne sig at se lidt nærmere paa Striken, for at komme paa det Rene med, hvor Skylden ligger, og hvorvidt det er eller ikke er Arbejdsgiverne, der er Skyld deri. Hvorledes fremkom den? Den fremkom ved det Dekret, den Forordning fra de Herrer Ledere, som gik ud paa Fordringen om en Minimumsløn, og Fordringen om, at Arbejdet skulde nedlægges, naar Arbejdsgiverne ikke vilde indrømme Jagforeningen Retten til at bestemme, hvilke Arbejdere, der skulde arbejde i Fabrikkerne, og hvilke, der skulde forbydes at arbejde der. Ved Minimumslønnen kom man jo til Fordringen om en gennemgaaende Lønningsforhøjelse; thi det er aabenbart, at naar Jagforeningen har Lov til at indsætte og udsætte Arbejderne, raader den udelukkende over de Arbejdskræfter, der komme i Værkstederne, og naar den daarligste Arbejder ikke kan faaes under en bestemt Løn, men dog skulde benyttes, er dermed indirekte sagt, at Lønnen fremkalder en Fordyrelse af Arbejdet. Spørger man nu, hvorvidt Dieblisset var rigtigt valgt til at fremkomme med slige Fordringer, vil enhver, der ser sig en lille Smule om, diebliffelig svare, at det var det uheldigste Diebliffet, der kunde vælges. Forholdene have hele Europa rundt og ogsaa her i Danmark været truende. Der har været Arbejdsstandsninger paa mange Omraader — ikke fremkaldte ved Striker, men ved Dødstilstand i Forretningslivet — der har været ringe Fragter paa Søen og ringe Omsætning paa Land. Alt dette medførte, at Lederne for Jagforeningerne burde have været høist forsigtige og hidst af alt burde have fremkaldt en Arbejdsstandsning under saa uheldige Forhold og lige forud for Vinterens Komme, hvor man kunde vente, at der vilde blive Nød og Trang i Arbejdsklassen. Men slige Hensyn toges slet ikke. Man mente, at man i politisk Interesse kunde være tjent med at fremkalde en saadan Standsning, og hvad